



Čj. SPR-5755/12-15

## ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl dne 5. února 2013 podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu takto:

Rozklad účastníka řízení, Společenství vlastníků jednotek, Příbram III/132, se sídlem Ryneček 132, 261 01 Příbram, IČ: 75040913, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-5755/12-8 ze dne 20. listopadu 2012, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

## Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. bylo zahájeno příkazem Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) zn. SPR-5755/12-3 ze dne 17. září 2012, který byl účastníku řízení, Společenství vlastníků jednotek, Příbram III/132 se sídlem Ryneček 132, 261 01 Příbram, IČ: 75040913, (dále jen „účastník řízení“), doručen dne 25. září 2012 a kterým byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 60.000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Podkladem pro vydání uvedeného příkazu byl kontrolní protokol zn. INSP2-6939/11-17 ze dne 5. dubna 2012, který byl potvrzen rozhodnutím předsedy Úřadu zn. INSP2-6939/11-22 ze dne 9. července 2012 a spisový materiál shromážděný v průběhu předmětné kontroly provedené u účastníka řízení inspektorkou Úřadu PaedDr. Janou Rybínovou ve dnech 4. října 2011 až 3. dubna 2012.

Dne 4. října 2012 byl Úřadu doručen odpor účastníka řízení proti příkazu zn. SPR-5755/12-3 ze dne 17. září 2012. V souladu s § 150 odst. 3 správního řádu byl podaným odporem posledně uvedený příkaz zrušen a správní orgán pokračoval v řízení. V podaném odporu účastník řízení uvedl totožné argumenty, jaké jsou uvedené v jeho rozkladu.

Kontrolní protokol zn. INSP2-6939/11-17 ze dne 5. dubna 2012 konstatoval, že účastník řízení provozuje v bytovém domě na adrese Ryneček 132, 261 01 Příbram, kamerový systém tvořený 4 kamerami za účelem ochrany svého majetku, výtahu, kotelny, vstupních dveří před poškozením a před vandalismem. Kamera č. 1 byla umístěna u vchodových dveří (na plášti budovy), aby monitorovala vstupní dveře do objektu, kamera č. 2 byla umístěna za vstupními dveřmi, aby monitorovala vstupní chodbu a poštovní schránky, kamera č. 3 se nacházela ve výtahu a kamera č. 4 byla instalována v kotelně, aby monitorovala vnitřní prostor kotelny. Ze všech kamer byl pořizován záznam uchovávaný po dobu 3 dnů a následně automaticky mazaný. Kamerový systém začal být opětovně provozován od 11. července 2011 s tím, že s jeho provozem souhlasí, podle listiny, kterou účastník řízení

doložil, celkem 30 z 32 vlastníků bytů, kteří mají mít oprávnění souhlas s provozem kamerového systému stvrdit podpisem za všechny uživatele bytu. Prostřednictvím uvedeného kamerového systému pak docházelo ke zpracování osobních údajů. Účastník řízení, který určil účel a prostředky zpracování osobních údajů, prováděl zpracování a odpovídal za ně, byl tedy ve vztahu k osobním údajům zpracovávaným prostřednictvím tohoto kamerového systému jejich správcem ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., a odpovídal tedy i za dodržení veškerých povinností stanovených zákonem.

Za tohoto skutkového stavu poté kontrolní protokol zn. INSP2-6939/11-17 ze dne 5. dubna 2012 konstatoval, že osobní údaje získané záznamem z kamer před vchodem do domu, za vstupními dveřmi a ve výtahu byly zpracovávány, aniž by byl zajištěn řádný právní titul k tomuto zpracování osobních údajů, tedy možnost zpracovávat osobní údaje na základě § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb., nebo souhlas všech příslušných subjektů údajů, tj. obyvatel domu. Takovým souhlasem tedy účastník řízení nedisponoval, resp. byl schopen doložit pouze souhlas většiny obyvatel. Pokud jde o zákonnou výjimku, kdy lze zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů [v daném případě je relevantní výjimka podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., je-li zpracování nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce], bylo konstatováno, že tuto podmínku splňuje pouze kamera umístěná v kotelně, neboť v tomto prostoru obyvatelé domu nežijí svůj soukromý život a monitorování takového prostoru do soukromí v zásadě nezasahuje. Nicméně kamery před vchodem do domu a za vstupními dveřmi podle kontrolního protokolu postačovalo nastavit tak, aby nesloužily k monitorování osob, ale výhradně k ochraně majetku nebo osob (např. mohlo dojít k nasměrování kamery tak aby monitorovala výlučně poštovní schránky a nikoli zároveň i vchodové dveře do domu). V takovém případě by bylo možné provozovat tyto kamery i bez souhlasu subjektů údajů, tj. obyvatel domu. Kontrola tudíž posoudila pouze zpracování osobních údajů prostřednictvím kamery ve výtahu bez souhlasu relevantních subjektů údajů za nepřijatelné.

Správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vycházel ze shora uvedených skutkových zjištění, a současně dospěl ke shodnému právnímu posouzení. Správní orgán prvního stupně tedy konstatoval, že zpracování osobních údajů prostřednictvím kamery č. 1, 2 a 3 je v rozporu s § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.

K předmětu tohoto řízení je třeba zdůraznit, že již rozhodnutím Úřadu zn. SPR-3281/10-6 ze dne 2. července 2010, potvrzeným rozhodnutím zn. SPR-3281/10-12 ze dne 6. září 2010, které nabylo právní moci 10. září 2010, byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 30.000 Kč, a to za porušení povinností stanovených v § 5 odst. 2, § 11 odst. 1 a § 16 zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti s provozem kamerového systému v bytovém domě a spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e), f) a i) zákona č. 101/2000 Sb., přičemž tomuto řízení předcházela kontrola ukončená vydáním kontrolního protokolu zn. INSP2-2777/09-16 ze dne 22. února 2010, který byl potvrzený rozhodnutím předsedy Úřadu zn. INSP2-2777/09-23 ze dne 5. května 2010.

Rozhodnutím zn. SPR-5755/12-8 ze dne 20. listopadu 2012 (dále jen „rozhodnutí“) vydaném po výzvě účastníku řízení podle § 36 správního řádu vyjádřené dopisem zn. SPR-5755/12-6 ze dne 16. října 2012 byla účastníku řízení za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně, uložena, a to v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., pokuta ve výši 60.000 Kč.

Rozhodnutí účastník řízení napadl řádným rozkladem, v němž žádá zrušení rozhodnutí, popřípadě navrhuje, aby bylo upuštěno od uložení pokuty, eventuálně byla uložena sankce nespojená s majetkovou újmou. Uvedený požadavek, který je možno věcně rozčlenit do dvou základních částí účastník řízení odůvodňuje následujícím způsobem.

Především účastník řízení uvádí, že s vydaným rozhodnutím nesouhlasí, neboť bylo vydáno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu věci, tento neúplný stav byl nesprávně

vyhodnocen a zároveň je rozhodnutí po právní stránce nesprávné, tedy věc byla chybně právně posouzena. Správní orgán, podle názoru účastníka řízení, správní delikt sice velmi obsáhle odůvodňuje, aniž by však bral v úvahu argumenty a námitky účastníka řízení, které účastník řízení opakovaně podával a na něž odkazuje. Podle účastníka řízení instalovat kamerový systém byla jediná možnost ochrany majetku a obyvatel domu. Na podporu svého tvrzení účastník řízení odkázal na protokol z odborné prohlídky firmy Schindler CZ, a.s. ze dne 17. září 2012, přípis České pojišťovny a.s. ze dne 7. září 2012 a smlouvu o servisu č. 18009 ze dne 20. srpna 2012 uzavřenou se společností ČIP plus, s.r.o. Tyto písemnosti mají potvrzovat oprávněnou nutnost ochrany majetku a obyvatel domu a opodstatňují instalaci kamerového systému a jeho efektivnost. Dále účastník řízení uvedl, že pokud ani takto doložená nutnost ochrany majetku a obyvatel domu a s tím spojená opatření nejsou pro správní orgán takovou ochranou majetku a osob, která převyšuje zájem pouhých dvou vlastníků bytů, tak účastník řízení neví, jak toto doložit a zdůvodnit, když podle názoru účastníka řízení, je pro správní orgán jakékoli opatření nepřiměřené, nedostačující a nepřipouštějící výjimku podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Podle účastníka řízení nemohou být práva a právem chráněné zájmy vlastníků dvou bytů z celkového počtu 32 bytů předmětem zamítavého postoje správního orgánu. Účastník řízení ve svém rozkladu dále uvedl, že k omezení základních práv či svobod může dojít v případě jejich kolize, kdy základní v této souvislosti je maxima, podle které základní právo či svobodu lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody. Účastník řízení odkazuje na čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a to v tom smyslu, že základních práv a svobod musí být šetřeno nejenom při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod, nýbrž analogicky rovněž v případě jejich omezení v důsledku jejich vzájemné kolize. Účastník řízení dále uvedl, že v případě společenství vlastníků jednotek jde o faktické podílové spoluvlastnictví, které předpokládá při kolizi práv jednotlivých spoluvlastníků demokratický přístup spočívající ve většinovém právu. Účastník řízení je toho názoru, že pokud nedojde ke změně právního názoru správního orgánu, nelze jeho právům a chráněným zájmům poskytnout demokratickou, zákonnou ochranu. Podle účastníka řízení není a neexistuje jiný prostředek, který by majetek a osoby ochránil efektivněji či obdobně a přitom by nepředstavoval zásah do soukromí. Dle názoru účastníka řízení je základem zhodnocení, zda ochrana života a zdraví nebo ochrana majetku je vyšší hodnotou, než ochrana soukromí, soukromého a rodinného života.

V druhé části rozkladu účastník řízení uvedl, že neporušil právní povinnost, že vynaložil veškeré úsilí, které je po něm možné požadovat, a neodpovídá tak za správní delikt. Nesouhlasí také s výší udělené pokuty, neboť podle jeho názoru neodpovídá kritériím zákona. Stejně tak žádá, aby bylo přihlédnuto zejména k závažnosti, způsobu, době trvání, následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Podle názoru účastníka řízení je výše pokuty likvidační a navrhuje, aby bylo od uložení pokuty upuštěno, popř. byla uložena sankce nespojená s majetkovou újmou.

Na základě podaného rozkladu přezkoumal odvolací orgán celou věc ze stránky jak procesní, tak hmotně právní a došel k následujícím závěrům.

Především odvolací orgán považuje za potřebné ohledně instalace kamerových systémů, a to zejména těch, které mají být provozovány na základě ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č.101/2000 Sb. obecně předeslat, že je lze, a to s ohledem na jejich zvláštní charakter a možnosti zneužití pořízených záznamů, což umožňuje hrubý zásah do soukromého a osobního života subjektu údajů, použít až teprve tehdy, pokud jsou méně invazivní prostředky nedostačující. Jinými slovy, je třeba v jednotlivých případech uplatňovat zásadu přiměřenosti s ohledem na sledované účely, která zahrnuje povinnost minimalizace získávaných údajů na straně správce údajů [viz § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb.]. Ze zásady přiměřenosti tak vyplývá i to, že kamerové systémy lze použít pouze v případě, že se jiná opatření směřující k prevenci, ochraně nebo zabezpečení, která nevyžadují pořizování obrazových záznamů, ukáží být nedostatečnými anebo nepoužitelnými s ohledem na správcem prezentované legitimní účely. Takovými jinými opatřeními může být např. fyzická ostraha objektu, zajištění důsledného zamykání vchodů apod. Zvláště je třeba

zmínit, že nasazení kamerového systému není samo o sobě takovým opatřením, které by zamezilo protiprávnímu jednání vůči osobám nebo majetku, nýbrž slouží pouze k následné identifikaci příslušných osob a z tohoto pohledu mu tudíž lze přiznat i jisté preventivní účinky.

Odvolací orgán tedy považuje za správný a řádně odůvodněný závěr správního orgánu prvního stupně, podle něhož jsou záznamy z kamery před vchodem do domu, za vstupními dveřmi a ve výtahu zpracovávány v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., tedy bez řádného právního titulu, neboť nelze aplikovat žádnou z výjimek umožňující zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů, především podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. a zároveň souhlas neudělily všechny relevantní subjekty údajů.

V této souvislosti je také třeba připomenout, že podkladem pro vydání rozhodnutí byl kontrolní protokol zn. INSP2-6939/11-17 ze dne 5. dubna 2012, jehož závěry byly uvedeny výše, včetně spisového materiálu shromážděného v průběhu předmětné kontroly. Problémem kamerového systému, jak jej provozoval účastník řízení, tedy bylo, že překračoval účastníkem řízení deklarovaný účel zpracování, jímž měla být ochrana majetku a osob. Z tohoto pohledu se tudíž argumentace účastníka řízení, podle níž je stávajícím způsobem provozovaný kamerový systém jedinou možností, jak chránit majetek a osoby, jeví jako irelevantní.

Dále nutno konstatovat, že v protokolu z odborné prohlídky společnosti Schindler CZ, a.s., ze dne 17. září 2012 je uvedeno, že po odpojení kamerového systému dochází k závadám způsobeným vandalismem, že se ve výtahové šachtě objevuje spousta injekčních stříkaček a doporučuje se přijmout nápravná opatření. V přípisu České Pojišťovny a.s. ze dne 7. září 2012 je řečeno, že v domě účastníka řízení dochází k častému poškozování zařízení a vybavení domu a domu samotného, a to vandaly, a že dochází k drobným krádežím na vybavení domu a ve sklepních prostorách. Ve smlouvě o servisu č. 18009 ze dne 20. srpna 2012 uzavřené s firmou ČIP plus, spol. s.r.o., je uvedeno, že správa kamerového systému zahrnuje dohledání požadovaného záznamu a přehrání záznamu pouze za účasti Policie České republiky, kdy společenství vlastníků jednotek pouze umožní přístup k záznamovému zařízení a o každém takovém přístupu bude proveden zápis v provozní knize kamerového systému. Ohledně těchto dokumentů, na něž účastník řízení ve svém rozkladu odkazuje, odvolací orgán, a to ve shodě se správním orgánem prvního stupně, uvádí, že z nich nikterak nevyplývá oprávnění účastníka řízení k použití kamerového systému a zpracování osobních údajů tak, jak bylo Úřadem zjištěno. Není totiž předmětem sporu, zda je účastník řízení oprávněn chránit majetek svůj a majetek vlastníků či obyvatel jednotlivých bytů, nýbrž „pouze“ to, jakým způsobem tak může činit. Odvolací orgán uvádí, že ani účastníkem řízení dokladované poškození majetku není ve smyslu § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. důvodem, který by převážil nad právem na ochranu soukromí obyvatel domu. Toto právo na soukromí spočívá v tom, že nikdo nemůže bez souhlasu dotčené osoby sledovat kdy, jak s kým chodí domů, tj. sledovat její každodenní život v prostoru, který bezprostředně navazuje na její vlastní obydlí, tj. byt.

Zároveň odvolací orgán uvádí, že při hodnocení předmětného zpracování byl primárně aplikován zákon č. 101/2000 Sb., který je podústavní normou provádějící a konkretizující právo na ochranu soukromí a na ochranu před neoprávněným zpracováním osobních údajů garantovaným Listinou základních práv a svobod. Zákon č. 101/2000 Sb. přitom při stanovení svých jednotlivých povinností současně předpokládá a garantuje existenci jiných ústavních práv (např. ochrana majetku, života a zdraví), a to zejména při posuzování právního titulu pro zpracování osobních údajů [v posuzované věci tedy v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.]. Proto se nelze dovolávat přímé aplikace ustanovení Listiny základních práv a svobod. Nicméně je současně povinností Úřadu k těmto ústavním právům přihlídnout, což ovšem dle odvolacího orgánu správní orgán prvního stupně řádně učinil a své závěry logicky a přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

Argumentace účastníka řízení tedy nijak nedokládá, že by prostřednictvím jím provozovaného kamerového systému byly osobní údaje zpracovávány na základě řádného

právního titulu, aniž by došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 45 písm. 1 odst. e) zákona č. 101/2000 Sb.

Ve vztahu k druhé části rozkladu odvolací orgán ve shodě s názorem správního orgánu prvního stupně, odmítl tvrzení účastníka řízení, že vynaložil veškeré úsilí, které je po něm možné požadovat, a neodpovídá tak za správní delikt (viz § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.). Uvedené tvrzení není dle odvolacího orgánu relevantní, neboť u účastníka řízení byly Úřadem provedeny dvě kontroly týkající se zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému a při obou kontrolách bylo zjištěno obdobné porušení zákona. V případě, že by účastník vynaložil veškeré úsilí a odstranil nedostatky vytýkané mu již v rámci první kontroly, nemohlo by v rámci druhé kontroly dojít ke zjištění, že účastník řízení opětovně zpracovává osobní údaje v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb.

Ohledně stanovení sankce, která může mít podle ustanovení § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. pouze formu pokuty do výše 5.000.000 Kč, odvolací orgán konstatuje, že správní orgán prvního stupně odpovídajícím způsobem přihlédl zejména ke skutečnosti, že účastník řízení se správního deliktu dopustil opakovaně (viz rozhodnutí Úřadu zn. SPR-3281/10-6 ze dne 2. července 2010) a dále, že zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému, které bylo předmětem řízení, představuje významný zásah do práva na ochranu soukromí a na ochranu osobních údajů u těch subjektů, kteří s jeho provozem nesouhlasili. Jako k důvodné polehčující okolnosti správní orgán prvního stupně odpovídajícím způsobem přihlédl k tomu, že účastník řízení měl ke dni vydání příslušného rozhodnutí k provozování kamerového systému souhlas převážné většiny vlastníků bytů. Po zhodnocení všech okolností rozhodl správní orgán prvního stupně o uložení sankce sice ve dvojnásobné výši ve srovnání s předchozí, nicméně stále při dolní hranici zákonné sazby, což se odvolacímu orgánu jeví s přihlédnutím k okolnostem případu jako přiměřené.

Pokud jde o údajnou likvidační výši pokuty pro účastníka řízení, odvolací orgán, opět ve shodě s názorem správního orgánu prvního stupně, tento argument odmítl. Při posouzení výše uložené pokuty vzhledem k počtu bytových jednotek v bytovém domě, tj. 60.000 Kč děleno 32 bytovými jednotkami, připadá (orientačně) 1.875 Kč na jednu bytovou jednotku. Na základě tohoto propočtu tudíž evidentně nelze uloženou sankci považovat za likvidační.

Odvolací orgán pak konstatuje, že jednání účastníka řízení bylo spolehlivě doložené a kvalifikaci tohoto jednání, jak byla provedena správním orgánem prvního stupně, považuje za správnou. Odvolací orgán neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně ani žádné procesní vady a došel i k závěru, že správní orgán prvního stupně při zvažování výše sankce správně vyhodnotil všechny okolnosti případu, a to jak přitěžující, tak i polehčující. Pokutu blízko spodní hranice zákonné sazby proto považuje za přiměřenou. Celkově tedy odvolací orgán neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně žádná pochybení.

Na základě všech shora uvedených důvodů tudíž odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád nelze odvolat.

Praha 5. února 2013

otisk úředního razítka

RNDr. Igor Němec, v. r.  
předseda

Za správnost vyhotovení:  
Martina Junková